

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

פרשת בהעלותך (בא"י)

תשפ"ג

גיליון 165

א לעבטיגער שפּת

האור לדורות

פניני פרשה

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')

בהעלותך ר"ת - וס"ית - כ"ב, כנגד כ"ב אותיות שבתורה, רמז שעיקר האור הוא ע"י התורה: **'כי נר מצוה ותורה אור'**.

"בהעלותך את הנרות" (ח', ב')

אפ"ל; ר"ת וס"ית - **'ב'העלותך א'ית ה'נרות'** (עם התיבות) הוא שמונה מאות ושלשים ואחד, כנגד זמן העמדת **'ב' בתי מקדשות** (הראשון: ת"י. והשני ת"כ). ועוד אחד הוא הארות **'ת' כביכול לעם ישראל דרך המנורה**. וכדברי ה'מדרש' שמביא את הפסוקים על מעשה המנורה: **'קומי אורי כי בא אורך'.** **'כי אתה תאיר נרי'.**

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח', ב')

בפסוק זה מרמז, שעל האדם לשמור קדושת שבעת הנרות שלו עצמו, שהם: **'פיו, חטמו, עיניו, אזניו, ומנתא דא רישא'**. ועיניו זוכה לשפע אילוקי, וכמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א).
אפ"ל שזה מרמז בפסוק, שסופי תיבות: איל מויל שיה המנורה יאירו שבעת הנרות - בגימטריא: **'פיו חטמו עיניו אזניו, ראשו'** (עם הכולל). שעיני קדושתם זוכים לשפע אילוקי, ושלחבת עולה מאליה (כמובא שם).

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')

לכאורה קשה, למה כתוב בלשון: **'פני המנורה'** ולא **'הקנה האמצעי'**? אולם אפ"ל ע"פ הפסוק: **'יאיר ה' פניו אליך'** שעיקר האור הוא **'הארת הפנים'**, וכפירוש על פסוק זה: **'יראה לך פנים שחוקות, פנים צהובות'**. היפך **'הסתרת פנים'** שעליה אמרו חז"ל (ב"ר פמ"ב, ג): **'אין לך שעה קשה כאותה שעה שכתב בה ונאנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא'** - ומידה טובה מרובה. והרי עיקר האור במנורה נמשך מהנר האמצעי - פני המנורה שממנה היה מדליק ויניין ליקוטי מוהר"ן כ"א). וכן היה דולק נר זה בשיעה. לכן הדגיש וכתב: **'פני המנורה - "אור הפנים" שהוא מקור הברכה**. זאת ועוד, דהא המנורה היתה עדות ששכינה שורה בישראל, כמובא (שבת כ"ב:): על הפסוק: **'מחוץ לפרוכת העדות'**. וזהו הארת פנים של הקב"ה כביכול.

"אל מול פני המנורה" (ח. ב')

אפשר לומר: ע"פ דברי המדרש (תנחומא ה') **והרמ"ן** מביא זאת בפרשתנו, שמרמז כאן גם ענין **'נר חנוכה'** שנוהג לדורות. וזוהי ניחם הקב"ה את אהרון שלא הקריב קרבן הנשיאים באמרו: **'שלך גדולה משלהם'** כי נר חנוכה זה לדורות.
וזהו: **'אל מול פני המנורה'** - בתיבת **'מו"לי - מ'**, רמז לבניה - **'בן ארבעים לבניה'**, (אבות ה) וכדבר הפייטן בזמזם של חנוכה: **'בני בינה ימי שמונה...'**, שחנוכה רומז על אור הבינה. וכן מ' בגימטריא חלב ענין חנוכה לאכול מאכלי חלב. ול"ו כנגד ל"ו נרות חנוכה במשך כל שמונת ימי החנוכה. ואפשר להוסיף, שגם תיבת **'בהעלותך'** רומז על כך, שההלכה כבית הלל שמוסיף והולך, וזהו: **'בהעלותך, לעלות ולהוסיף'**.

המנורה ברוממות נשמות ישראל

בעל ה"בן איש חי" כותב: על הנקודות המעשיות שאפשר ללמוד ממעשה המנורה, וכך לשונו: **"בהעלותך" - כלומר: עליויים ותועלתם של נשמות ישראל הקרויות נרות תלויה ב"מנורה"**.

האחד - אמונת ההשגחה, שיאמינו כי - **"אל מול פני המנורה"** יאירו שבעת הנרות שלמטה. כי המנורה העליונה כללת את שבע הספירות שהקב"ה מנהיג בהם את העולם, וע"כ על ידם יאירו שבעת הנרות, שהם כלליות נשמות ישראל. שגם הם יתחלקו לשבעה חלקים, כנגד שבע הספירות. והכוונה היא: שכל חיות נשמותיהם של אלו הנמצאים למטה: מזונם, מוצאם, מבואם וקיומם הכל ע"י השפע הנמשך להם מאתו ית' ע"י שבע הספירות שהם המנורה העליונה, ולכן צריך לתקן שבע הספירות והמידות. והשני - המנורה רומזת על נשמות ישראל שהם **"מקשה אהב"** - כלומר: צריך להיות כלליות הנשמות בחיבור אחד. **"מקשה"** הוא ענין חיבור ואחדות. ולא דווקא חיבור אדם עם הדומה לו ושווה עמו. אלא גם הפחותים ונמוכים ממנו. וזהו: **"עד יריכה"** הם העניים ופשוטי עם. **"עד פרחיה"** הם הקטנים בשנים שדומים לפרח היוצא בתחילה.

ומדוע נרמז כל זה במנורה? כי **"כמראה אשר הראה ה' את משה"** - שזה רומז על: **"עולם הנשמות"**. כי לפי שורש נשמות ישראל - כן עשה את המנורה למטה.

לצייר את האור לטובה ולברכה

וכה היה שח החסיד רבי לוי יצחק בנדר: בעיני המשכת והטיות האור שישפיע עלינו לטובה ולברכה:

"ציור האור היורד מלמעלה תלוי אך ורק כפי מעשה האדם" כי מלמעלה - אומר רבינו (ליקוטי מוהר"ן תורה ל"ו ח"א) יורד האור. אבל אינו מוצייר.

למשל בספירות הקדשות שיוצר אור של **"ספירת החסד"** - חסד זה אהבה, אהבת תורה אהבת השי"ת אהבת הצדיקים, כל זה כולל ב"חסד" אבל כמ"כ היכן שיש עבירות חלילה - זה גם נמשך מספירת החסד - אהבת נפולות.

מלמעלה יורד ההשפעה של ספירת החסד, אבל לעשות את ציור האור. איה חסד - זה כבר צריך לעשות לבד. וכך הוא בכל הספירות והמידות.

כן, גם עכשיו אנו יכולים להתחבר לאורה וזיווה של המנורה, לפנימיות השפעותיה, לניצוצי אורה. לאור המאיר, ללימודים ועבודות באורה של מנורה לדורות ולנצח.

שירת הפרשה

פְּרַשְׁתִּי הַמְּנוֹרָה נִקְרָאת בְּפָרְשָׁה
רִמְמוֹתֶיהָ שֶׁל הַמְּנוֹרָה - עַד יִרְכָּה וְעַד פְּרָחָה.

פְּבֵר נֶאֱמַר וְנִקְבַּע - תּוֹרָה מְלִשׁוֹן הוֹרָאָה
לְדוֹרוֹת עוֹלָם נִחְקַק מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה.

לְמוֹדִים רַבִּים נִלְמְדִים מִפְּרָטֶיהָ וְדִקְדוּקֶיהָ
צֶלֶם דְּמוּת הָאָדָם פְּמִנְוָה - קִנְיִי שְׁבָעָה.

עַל הָאָדָם לְשַׁמֵּר אֶת הַמְּנוֹרָה בְּטָהֳרָה
וּלְצַיֵּר אֶת אוֹרָהּ וְזִיוָהּ לְטוֹבָה וּלְבָרָכָה.

הזדמן פעם רבי ישראל מסלנט בשעה מאוחרת בלילה לביתו של סנדלר, וראהו יושב ועושה מלאכתו לאור הנר ההולך ודועך.

מדוע עודך יושב ועובד? שאל אותו רבי ישראל - הלא השעה כה מאוחרת, והרי גם הנר עוד מעט ויכבה - ולא תהיה בידך אפשרות לפעול מאומה?

"אין בכך כלום" - ענהו הסנדלר - "כל זמן שהנר דולק, עוד אפשר לפעול ולתקן". התרגש מאוד רבי ישראל למשמע תשובה זו, והרהר בקול: "ומה לצרכי הגוף אפשר לפעול ולתקן, כל עוד הנר מאיר ודולק, לצרכי של נשמה בודאי שיש לפעול ולתקן כל זמן שי"נר ה' נשמת אדם" חי ומאיר.

זה שמעו את ר' ישראל מתהלך בחדרו משנן לעצמו בהתרגשות עצומה: "כל זמן שהנר דולק עוד אפשר לפעול ולתקן".

ה"כל זמן שהנר דולק אפשר לתקן" הוא רק אחד מה"לקחים" שאפשר להפיק מ"אור המנורה", אור שמנוצל לקדושה ולמעשים טובים - וכמובא במדרש תנחומא בפרשייתנו: "שכל ציווי המנורה הוא כדי לזכות את עם ישראל, לכן נאמר: 'בהעלותך את הנרות'... קומי אורי כי בא אורך..."

קומי אורי כי בא אורך

"תורה" מלשון "הוראה" (וזהו ג נג). מכל פרשה וענין בה יש להפיק לקח וללמוד הדרכה והכוונה. אם על דברי הנביאים אמרו (מגילה יד.) "שלא נכתבו אלא נבואות שנצרכו לדורות" - שיש בהן לקח לכל אדם ובכל דור, דברי תורה עצמה על אחת כמה וכמה. ואם בכל פרשה בתורה כך, בלקחי הוראת המנורה שהיא ציווי לדורות כמובא במפרשים, בוודאי שהדברים מקבלים משנה תוקף.

וכך הם דברי המדרש רבה במהות המנורה לדורות: **"הקרבנות כל זמן שביהמ"ק קיים הם נוהגים, אבל הנרות לעולם קיימות, אל מול פני המנורה יאירו הנרות"** - אכן כן אורה המאיר היא לדורות.

קדושת שבעת הנרות

בליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א), מרחיב את דבריו על קדושת 'שבעת הנרות' ב"מנורה" שהם כנגד שבעה פתחים שיש לו לאדם בראשו: פיו: שימנע מלדבר שקר בפיו. חוטמו: רמזו על 'יראת שמים' כמו שכתוב: (ישעיה יא י"ג) **'והירחו ביראת ה''**. עיניים: על שמירת עיניו, שיעצם עיניו מראות ברע. אזניו: רומזים על אמונת חכמים, כדברי הכתוב (משלי כ"ב י"ז): **'שמע דברי חכמים'**. שבעת נרות אלו, מקבילים למנורת המנורה שהייתה בבית המקדש. ועצם המנורה, הוא כנגד ראשו - מוחו ודעתו של האדם, (עיני תיקוני זוהר א"י).

וכתב שם: שבשמירת אלו שבעת הנרות, עם עצם המנורה, נשפע לאדם שפע אילוקי, 'שכלי המכונה בשם 'קדם'. ושלחבת המנורה עולה מאליה' (כפירוש רש"י על הפסוק בהעלותך את הנרות). שזוכים ללהבת הלב שבער להשי"ת, ועיניו זוכים לגרש את רוח הטומאה, הרוח שטות ולטהרת הלב, כי טבע האש שמגרש האוויר, כנראה בחוש אצל הקנה שריפה, שע"י כוח האש, האויר בורח ודוחה את הדברים שבהם מילאו אותו. כמו כן ע"י שנטלחה ונתחמם לבו להשי"ת רוח הטומאה יוצאת ממנו.

אכן רב כוחם וסגולתם של הארת שבעת הנרות - שיש לאדם, בשמירתם כראוי, להמשכת שפע אילוקי.

המשך פניני פרשה

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"מקשה היא" (במדבר ח ד)

מי הציב את לוח האבן שעליו חקוקה תורתו של רבינו – במערה במירון?!

שריד מוצל מאש היה הנער יצחק זילברמן בן למשפחת חסידי צאנו, מצאצאי הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ. תלאות רבות עבר עליו בימי המלחמה האימתנית, משעה שכבשו הנאצים ימ"ש את את הולנד, שבה התגוררה משפחתו מאז היגרה לשם מגרמניה. הוא גם טעם את טעמו המר של 'אשוויץ' ובניסי ניסים ניצל מהם בסוף המלחמה בשנת תש"ה, כשברח מצעדת המוות.

בשנת תשי"א לאחר נדודים רבי בארצות אירופה, גמלה בליבו ההחלטה לעלות לארץ ישראל. כאן מצא יצחק אייזיק את עצמו בודד לנפשו, נצר יחיד ממשפחתו היקרה שנכחדה בשואה.

בעיר חיפה התגוררה דודתו אחות אביו, הוא בירר את כתובת מגוריה, ושם התקבל בסבר פנים יפות, שם התגורר בר פוק זמן לאחר מכן עבר לגור בעיר תל אביב.

יצחק אייזיק נולד לאומנם הלווי' שמקור חבנם חסידי, אך ביתם נעדר מכל סימן המעיד על כך, התלאות שעבר נתנו את אותותיהם באמונתו שהייתה תלויה על חוט השערה. מראהו רחוק היה מלהיות כשל יהודי חסידי.

בחודש אלול של שנת תשי"א הציג לו מאן דהוא להצטרף אליו בנסיעתו למירון לציונו של התנא האלוקי רשב"י, ונעתר לכך, ושניהם יצאו לדרך. תחושת קדושת המקום אפפה את ר' יצחק אייזיק, ונדלק לו שם ניצוץ של קדושה וטהרה, ששינה את חייו. כעדותו.

שם פגש את החסיד הנלבב רבי ישראל בער אודסער, שקיבלו בשמחה ובמאור פנים והחל להרעיף עליו טללי תחיה. דיבורים של הנחל נובע שריגשו אותו עד מאוד וטעמו נשאר חרות על ליבו. ורבי ישראל בער עצמו סיפר על מפגש זה: "עמדתי ואמרת מתוך הספר 'ליקוטי תפילות', ולפתע נישא אלי אדם צעיר שהיה נראה כמו תייר, וכשכולו נרגש שאל אותי: 'אמור לי מנין יודע אתה את כל העובר עד לפרטי פרטים?!' – ורבי ישראל בער בתשובתו: 'התפילות ששמעת עכשיו הם מהספר הקדוש 'ליקוטי תפילות' שנכתבו ברוח הקודש וכוללת בתוכן את כל מה שעתיד לעבור על כל אחד ואחד מישראל עד סוף הגלות...."

וכך סיפר ר' יצחק אייזיק לימים: "כל אותה השנה עד אלול של השנה הבאה, נשארה חרותה בליבי הנסיעה המרגשת למירון, ובמיוחד עמדה לנגד עיני צורתו המאירה של אותו חסיד יקר – רבי ישראל בער שפגשתי שם, מאוד התגעגעתי לשוב למקום הקדוש הזה, ובמעמקי ליבי ייחלתי לפגוש שוב את היהודי שהושפעתי ממנו כל כך".

ואכן סיבבה השגחה שלשנה הבאה באלול תשי"ב הגיע עוד הפעם למירון, ושוב פגש לשמחתו את רבי ישראל בער, כשהוא מזדהה לפינו שהוא היהודי המודרני שפגשו בשנה שעבר. ומאז נרקם הקשר ההדוק בינו לרבי ישראל בער – (שעוד יסופר על"כ בעז"ה בעלוננו). ובמרוצת הזמן התקרב לאורו של רבינו ואף עזר בהדפסת ספרי רבינו ולהפיצם בעולם כשמסקיע בכך את הוננו.

ועל מצבת השיש באתרא קדישא מירון, עם תורתו של רבינו על הגילוי של רשב"י שהוצבה במערה רשם רבי אייזיק בזיכרונותיו, (בספרו חידושי אב"ר): "בעת ההיא כשהייתי בשיא הלהט של התקרבות לרבינו, והרצון לזכות עוד יהודים אחרים הדן בער בקרבי – העיר ה' את רוחי וגמרתיו אומר לחרוט על אבן את התורה הנפלאה 'לכו חזו' הנדפסת בתחילת ליקוטי מוהר"ן, שם מובאים דברים בגדולת התנא האלוקי רשב"י ז"ע ולקבעה בתוך היכל המערה סמוך לציון הקדוש.

התעוררות הראשונה לכך באה כאשר הייתי במירון, שבי"ה הייתי מרבה לנסוע לשם, וברבות השנים הייתי שוהה שם בראש השנה ובכל עשרת ימי תשובה, ופעם אחת מצאתי שם את התורה "לכו חזו" מודפסת על נייר שנקרע ונתבלה. באותו רגע קלטתי את עוצמת הרעיון לפרסם את התורה הזו ברבים, באופן שתישאר קיימת זמן רב.

בתחילה נראה היה הדבר בעיני כחלום הזוי שלא אוכל לעמוד בו בתנאים של הימים ההם, אך החשק העז אחז בכל ישותי ולא הרפה ממני... התחלתי אט אט להביא את הדבר ממשבחה למעשה, בצנעה ובלאט.

באותו בדברים עם חורט מצבות מ'בתי וורשה' ורק לאחר שסיכמתי עמו שלא יגלה את הדבר לאיש מתוך רצון שתשרה הברכה בדת הסמוי מן העין, הפקדתי בידי את המלאכה הקדושה. ואכן הוא עמל זמן רב עד שהוציא מתחת ידו מלאכה נאה ומושלמת; כל התורה הקדושה מליקוטי מוהר"ן הפותחת את הספר, כתובה וחרוטה אש שחורה על אבן לבנה... ולבי מלא בגיל ורלן במידה שאי אפשר לתאר.

העברת אבן השיש הגדולה מירושלים למירון בתנאי הימים ההם, היה 'סיפור' בפני עצמו. ואכן עברתי תלאות רבות עד שראיתי אותה קבועה ומתנוססת פאר ליד הציון הקדוש במירון".

לוח השיש הניצב במערת הרשב"י עד עצם היום הזה, מהווה עדות נצחית לנס הכפול של ר' יצחק אייזיק זילברמן, פעם אחת מידיהם של הנאצים הארורים ימ"ש. ובפעם השנייה; כאשר נודמן לו השליח של הרבי הקדוש – רבי ישראל בער אודסער ברגע הנכון, ובזכותו זכה לשוב בכל ליבו אל האמונה הקדושה ולהתקרב לעבודת בוראו.

כן יש להסמיך ענין נר חנוכה לפרשה הסמוכה: "קח את הלויים" ובדברי המדרש על פסוק זה, שמובא על: נגינת הלויים בימות המשיח שיהיה כלל של ח' נימין, כדברי דוד במזמור: "למנצח על השמינית מזמור לדוד", וזהו כנגד ח' ימי חנוכה, שהרי אור החנוכה מרמז גם על העתיד - שלא יתבטל. ולפי כך יובן המובא בליקוטי מוהר"ן (ב' תניא) שחנוכה הוא בחינת קרבן תודה שלא יתבטל לעתיד. ענין נגינה והודאה זלעתידי של ח' נימין.

"את הנרות" (ח. ב)

א-ת רומז על התורה הקדושה אותיות: א-ת' כלליות התורה. ובליקוטי מוהר"ן (תורה כ"א): שקדושת שבעת הנרות הרמוזים במנורה - תלויים במוח שבראש, שע"כ נשפע לו שכל התורה.

"כי נתנים נתנים המה לוי" (ח, ט"ז)

ופירש רש"י: 'נתנים - למשא, נתנים - לשיר'. רמז על: ב' בקיאות בעבודת ה', כמובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ו'): 'בקי ברצוא, בקי בשוב', להתחזק במיד - הן בזמני עליה, והן בזמני ירידה.

וזהו: "נתנים למשא" - בקי ברצוא - עבודה והתעלות, וכדברי חז"ל (עבודה זרה ה:): "כשור לעול וכחמור למשא".

ומאידך: "נתנים לשיר" - בקי בשוב' - התחזקות בכל מצב שהוא ענין השיר, כדברי נעים זמירות ישראל: "אשירה לה' בחיי אומרה באלוקי בעודי", ע"פ המובא בליקוטי"מ (רפ"ב): שיש לאדם להתחזק ב'עוד מעט טוב' שלו, שהן הנקודות טובות ומכך נעשים ניגונים.

ואפשר עוד להוסיף ע"פ המובא (מדרש מאור האפילה): "נתונים לה' מעיקב - לפי שהפריש יעקב את שבט לוי למעשר". ששבט לוי התקדשו גם ע"י יעקב, ולא רק ע"י משה. יעקב רומז ל'יעקב' התחזקות בכל מצב אפילו בעקבים - דרי מטה. אך מאידך הם גם הופרשו ע"י משה בחינת דעת, הנאמר עליו: "אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים" - דרי מעלה, עבודת ה' בעת עליה.

"אספה לי שבעים איש..." (י"א, ט"ז)

במדרש ליקוטי שמעוני: "כנגד שבעים ימים טובים שנתן להם הקב"ה לישראל ואלו הם: שבעה ימי פסח, שמונה ימי החג, ר"ה, יוה"כ, ועצרת הרי י"ח, וחמישים ושתים שבתות השנה הרי שבעים".

אפ"ל שכל זה מרומזו בתיבות: "שבעים איש", האות הראשונה של 'שבעים' רומז ל-ש' - שופר עיקר מצות ר"ה, ואותיות: ב' י' ס' עולה ממספר: חמישים ושתים כנגד - חמישים ושתים שבתות השנה. ע' - עצרת, חג השבועות, 'א"ש' - א' - כנגד שמיני עצרת שהקב"ה ביקש להוסיף עוד יום אחד, י' - פסח כנגד - עשרה מצות שדרכם נגאלו ממצרים, ש' - שבת שבתון הכתוב ביום הכיפורים.

"וייהי בנסוע הארון" (י ל"ה)

פרשה זו פרשה בפני עצמה היא, כדברי רש"י. ויש בה סימנים - ב' נוגי"ן פוכים. ונוכל ללמוד מכאן שגם נסיעה של האדם יש בה תורה. והיא פרשה שבתורה וגם על ליום יחשב, וכדברי מוהר"ן ש'אמר: "שיכול לתת דין וחשבון וגם על ליום הנסיעה": שיש להמליך את ה' גם ביום הנסיעה. וזה גם מה שכתוב בפסוק לפני כן: "וענן ה' יומם עליהם בנסעם מן המחנה" - שענן ה' נמשך עליהם בעת נסיעתם.

ואפשר גם לומר בדרך רמז: ש'נוי"ן' (עם הכולל) בגימטריא ק"ז, מזמור זה בתהלים - הנאמר בערבי שבתות ובו כלולים מהלכי נסיעותיו של האדם מדבריות ועוברי ימים וכן כל מעבריו, שמבקשים מתפללים וצועקים ע"כ - כמובא בשם 'הבעל שם טוב' ובליקוטי הלכות: וזה רמז להולכי דרכים, שיש להם לזכור בהשייית להתפלל אליו בעת סכנה ולהודות לו על הטוב, וזה הנרמז בכאן: 'קומה ה' ויפוצו אוניך וינוסו משנאיך מפניך' - התפילה והסייעתא דשמיא שצריכים ומבקשים מה' במעברי הנסיעות בכלל, ובמהות חיי האדם שהם גם כעין נסיעה (ענין סיפורי מעשיות מעשה א' בהתחלה, על נסיעת ימי חיי האדם).

זוית ראיה <<

נשלב בעבודתנו את הישן - יחד עם עבודת ההתחדשות התמידית!

מן ספאר ההא ישיקו הקצרים | פתיחת הלב בתפילה!

ילדים יקרים! ברוך השם אנו זוכים להתפלל כל יום לפני השם ויתברך. הן בשלשת התפלות שפָּבָל יום. והן בקָּבָ שָׁאָנו זוכים לפרש שחתנו להשם - בהתבודדות, ומבקשים ממנו מה שחסר לנו. את התפילה להשם יש לנו לפתח ולהתחיל בהודאה, להודות ולברך את השם על כל הטוב, וכמו שָׁאָנו רואים שִׁחְמֵינוּ תִקְנוּ את הַבְּרָכּוֹת הַרְאִישׁוֹנוֹת, שֶׁהֵם הוֹדָאָה לַהֲשֵׁם. ההודאה גם פותחת את לִבְנוּ לַתְּפִלָּה. אֲנַחְנוּ יוֹתֵר מִתְּחַבְּרִים לַתְּפִלָּה בְּמוֹחְנוּ וּלְבָנוּ. וְכָּךְ מִסְפָּר: הִנֵּה זֶה פֶּעַם בְּעֶרְבַּ רֵאש־הַשָּׁנָה, נִיגַשׁ אֶחָד מִתְּחִסְדִּים בְּאוֹמֵן - בְּשֵׁם רַבִּי הוֹשֵׁעַ, לְרַבִּי לִוי יִצְחָק בִּנְיָד, וְהַתְּאוּנָה לְנִינוּ שָׁאִינוּ כֹּלֵל לַהֲתַבְּדֹד לְרַאִי, לְבוּ לֹא נִפְתַּח - קִשְׁוֵהוּא מִתְּפַלֵּל לְפָנֵי הַשֵּׁם. הוּא לֹא מְרַגֵּשׁ הַתְּעוֹרְרוֹת, זֶה יִבֵּשׁ אֶצְלוֹ הַתְּפִלָּה. עֵנָה לוֹ: שֶׁהִשְׁבִּיחַ לְךָ, כִּי בְּזִמְנוּ שָׁאִתָּה מִתְּחִלָּה לַהֲתַבְּדֹד לְפָנֵי הַשֵּׁם, חוֹשֵׁב אֶתָּה רַק עַל חֲסוֹנוֹתֶיךָ, וְעַד כִּפְמָה אֶתָּה צְדִין לֹא מִסְפִּיק טוֹב. אֵךְ אִם תִּתְחִל אֶת תְּפִלָּתְךָ בְּכָךְ, שֶׁתִּתְפַּשֵׁשׁ בְּעֶמְקָךְ נְקוּדוֹת וּמַעֲלוֹת טוֹבוֹת, תִּרְאֶה אֶת הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים - וְתוֹדָה עַל כָּךְ לַהֲשֵׁם, וְתַפְתַּח לְךָ הַמּוֹחַ וְהַלֵּב לַהֲתַפַּלֵּל לְרַאִי. לְאַחַר זֶמֶן, בָּא אֲלֵינוּ הוֹדָה לּוֹ, בְּאֶמְרוֹ: שֶׁעֲצָה זֶו סִיעָה לּוֹ מֵאֵד לַתְּפִלָּה.